De ce hotărârea cade, iar dragostea rămâne?

O mireasă se apropie de preaiubitul ei și îi cere să o poarte ca pe o pecete pe inimă și pe braț. Apoi îi spune de ce:

„Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.” (Cântarea Cântărilor 8:6-7)

În câteva cuvinte, mireasa pune alături moartea, un jar aprins, ape mari care vin peste el și un om care își dă toate averile din casă. Toate vorbesc despre dragoste. Iar dragostea aceasta arată ce îi ține pe cetățenii Împărăției lui Dumnezeu în picioare. Nu îi ține puterea lor de a hotărî, ci un foc: dragostea pentru Domnul Isus Hristos.

Mireasa începe cu moartea. Dragostea, spune ea, este tare ca moartea. Moartea este cu adevărat tare: nimeni nu se mai întoarce din ea. Nimic nu este mai tare decât moartea. Cât de tare este dragostea înțelegem doar atât cât putem, dar mireasa ne dă o măsură limpede: dragostea este la fel de tare ca moartea.

Apoi mireasa vorbește despre jar și îl numește „o flacără a Domnului”. Focul acesta nu l-a aprins omul. Domnul l-a pus în om, chiar și în omul firesc. Fiecare dintre noi are puterea de a iubi, o însușire sădită de Dumnezeu, pe care suntem chemați s-o folosim. De aceea întrebarea cea mare nu este dacă iubim, ci ce iubim. Acolo unde iubim cu totul, acolo suntem și noi cu totul. Flacăra este pusă în fiecare om, dar dragostea pentru Hristos trebuie trezită și aprinsă în el.

După jar, mireasa vorbește despre ape. De ce ape și râuri? Pentru că dragostea este un foc, iar apele vin peste foc ca să-l stingă. În viața omului, apele mari sunt încercările foarte grele.

Omul ia hotărâri și este în stare de foarte multe lucruri. Dar când vin peste el încercări foarte grele, dacă nu este bine ancorat în ce trebuie, cade. Slăbește și începe să gândească altfel. Atunci se întreabă: „De ce trebuie să fiu așa încăpățânat?” Hotărârea lui, oricât de tare părea, nu ține în fața acestor ape mari. Mireasa nu spune că apele nu pot stinge hotărârile omului. Spune că nu pot stinge dragostea. Numai dragostea ține piept apelor mari.

Ultimul om din cuvintele miresei este cel bogat. Își scoate toate averile din casă și le dă ca să cumpere dragostea. Nu primește decât dispreț. Dragostea nu se cumpără. Ea trebuie să se aprindă.

Pe focul acesta pune Domnul Isus un accent deosebit. Dragostea este cea care ne ține în picioare, focul care nu se stinge. Iar El o cere pentru Sine, mai presus de cele mai apropiate iubiri ale omului:

„Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.” (Matei 10:37)

Mireasa nu vorbește despre o dragoste slabă, ci despre una tare ca moartea. Tot așa, Domnul Isus nu cere o dragoste pe jumătate. Fără dragostea tare ca moartea nu suntem vrednici de El.

Dar ce iubim, de fapt, la Domnul Isus? Nu lucrurile din jurul Lui, ci caracterul Lui. Iar dragostea aceasta schimbă felul în care trăiește omul:

„Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2:6)

De ce trăiește omul așa? Pentru că focul din el, dragostea de Hristos, îl face să fie ca El. Jarul despre care vorbește mireasa nu stă ascuns în inimă. El îl face pe om să meargă mai departe când vin apele, acolo unde hotărârea s-ar fi oprit.

Așa trăiesc cetățenii Împărăției lui Dumnezeu. Pe Împăratul lor Îl iubesc pentru frumusețea caracterului Său, iar poruncile Lui le păzesc din dragoste. Dragostea îi face să intre în legământ cu El și să trăiască cum a trăit Isus.

Focul acesta trebuie trezit și ținut mereu aprins. Pentru cine îl ține aprins, cuvintele miresei sunt o garanție: „Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece.” (Cântarea Cântărilor 8:7) Dacă rămânem în dragostea aceasta, ea va rămâne cu noi, oricât de mari ar fi apele încercărilor.

Mireasa voia să fie o pecete pe inima preaiubitului ei, pentru că știa cât de tare este dragostea. Dragostea pentru Hristos nu se cumpără cu toate averile din casă și nu se ține doar cu puterea hotărârilor. Ea se aprinde din flacăra pe care Domnul a pus-o în om, atunci când omul privește caracterul Domnului Isus.

Întreabă-te ce iubești cu totul, pentru că acolo ești și tu cu totul. Nu te sprijini pe hotărârile tale când vin apele mari. Privește la frumusețea caracterului Domnului Isus și lasă flacăra pusă de Domnul să ardă pentru El. Domnul să trezească în noi toți această dragoste și să ne ajute să înțelegem la ce suntem chemați.

Sursa: *De ce hotărârea cade, iar dragostea rămâne?* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/articole/de-ce-hotararea-cade-iar-dragostea-ramane